

Overweging, 32^e zondag door het jaar B

7-8 november 2015.

Inleiding.

Dit weekend vieren we ook Willibrordzondag. Vandaag, 7 november, vieren we het feest van de Hl. Willibrord, een Engelse priester die in 691 per boot de oversteek maakt naar het land van de Friezen. Hij wordt niet echt met open armen ontvangen. Zijn grote verdienste is – naast het feit dat hij het christelijk geloof wilde verkondigen – dat hij zich inzette voor de gewone mensen, mensen die hard moesten werken om nauwelijks fatsoenlijk te kunnen leven. Hij bouwde daarom kloosters als centrum van gebed, onderwijs en cultuur; van vluchtelingen-zorg (toen ook al), van kadervorming en van voedsel.

Het thema van 2015 van deze Willibrordzondag vat dit voortreffelijk samen:

Ons gemeenschappelijk huis – een gezamenlijke zorg.

De beide weduwvrouwen waarover de lezingen vandaag vertellen, brengen het in de praktijk. We horen er straks meer over.

Overweging.

Er is een verhaal van moeder Theresa die een pan rijst gaat brengen naar een arme familie met 8 kinderen in Calcutta. Zij had gehoord dat deze mensen al een paar dagen niets te eten hadden. Nadat ze de pan met rijst had afgegeven en wegliep, zag ze de vrouw met haar pan naar de burens toe gaan.

Ze bleef staan en toen de vrouw terugkwam, vroeg ze haar wat ze gedaan had?

De vrouw antwoordde daarop heel eenvoudig: nou gewoon, ook wat rijst gebracht. Ook zij hebben honger.....

Ons gemeenschappelijk huis – een gezamenlijke zorg.

Voor de moeder met 8 kinderen in het voorbeeld was dat heel duidelijk. Haar invulling van 'gezamenlijke zorg' reikt verder dan haar eigen gezin, waar zij – in onze ogen – al de hand aan vol heeft. Om al die monden te voeden, ontbreekt al het nodige. Maar ze kijkt verder; ze ziet ook anderen om haar heen, die het aan alles ontbreekt. En dan gaat ze delen.....

De eerste lezing speelt al vele eeuwen voor onze jaartelling en daarin horen we van een vrouw, die van haar laatste meel en olie nog brood bakt en daarvan uitdeelt aan een vreemdeling. Want nergens blijkt in het verhaal dat ze Elia kent en daarom met hem begaan is. Hij is voor haar een vreemde man, die haar vraagt om brood en water. De vrouw doet wat Elia vraagt. Zij wordt in haar ziel geraakt door de nood van Elia. Zij ervaart in haar eigen lijf wat honger is en wat het betekent om geen eten te hebben en ze laat haar hart spreken en vertrouwt er op dat het wel goed komt.

Haar eigen nood maakt haar niet blind voor de nood van een ander.

En in het evangelie horen we van een weduwe, die (een paar honderd jaar later) van haar armoede twee penningen in het offerblok gooit. Uit liefde tot God en haar medemens. Het is een luttel bedrag, nog geen stuiver omgerekend naar onze geldbegrippen, maar voor haar een heel bedrag, want als je bijna niets hebt om van te leven is alles wat je weggeeft aan een ander, je eigen leven weggeven. Zij vertrouwt er op dat het goed is. Zij doet eenvoudig wat zij denkt dat ze moet doen: delen.

Ons gemeenschappelijk huis – een gezamenlijke zorg.

Dit motto voor vandaag is genomen uit de encycliek van Paus Franciscus, *Laudato Si*. Paus Franciscus herinnert ons eraan dat de aarde een gave is van God, die de aarde aan ons heeft toevertrouwd. De aarde en de hele schepping, ook de mensen die haar bewonen.

Wij worden daarom allen aangesproken en opgeroepen om na te denken over wat er in ons gemeenschappelijk huis (onze wereld) gebeurt, hoe we met de aarde en haar bewoners zijn omgegaan en wat wij er aan kunnen doen om dat gemeenschappelijk huis, onze wereld, beter

en mooier te maken. Met recht een gezamenlijke zorg, die ook ieders persoonlijke inzet vraagt. En dat hoeven geen grootscheepse acties te zijn.

Die moeder in Calcutta met haar 8 kinderen had gewoon de rijst die zij kreeg kunnen verdelen over haar eigen kinderen. Daarvoor had zij ze ook gekregen. Of is dat typisch mijn/ons eigen denken.....

De weduwe die ingaat op de vraag van Elia om brood, had alle recht om af te wijzen. Of is dat typisch ons/mijn eigen denken.....

De weduwe die 2 penningen in de offerblok gooide, had gerust eentje ook voor zichzelf kunnen houden. Of is dat typisch ons/mijn eigen denken.....

Ons gemeenschappelijk huis – een gezamenlijke zorg.

Dat is toch dat Rijk van God, waarover Jezus het altijd heeft. En waarvoor in het evangelie de weduwe symbool staat, die laat zien hoe je mee kunt werken aan een mooiere wereld voor iedereen. Jezus neemt het voor haar op, zoals Hij het altijd weer opneemt voor de zwakkeren. Sterker nog: Hij kijkt met bijzondere belangstelling naar de daad die zij stelde. En Hij prijst haar om haar twee penningen.

En aan de andere kant schetst Jezus de Schriftgeleerde, die wil opvallen, die zijn geloof en rijkdom niet inzet voor het gemeenschappelijk huis, voor die mooiere wereld.

En wij, waar staan wij? Waar willen wij staan?

Lijken wij op die arme vrouw, die weggeeft wat ze heeft, of lijken we ook op die Schriftgeleerde?

Hoe vaak doe ik me beter voor dan ik ben, laat ik me voorstaan op wie ik ben of wat ik kan?

Hoe moeilijk is het jezelf buiten spel te zetten en de ander centraal? Maar ook: hoe vaak proberen we te geven aan anderen, ook als we zelf niet eens zo veel hebben? Durven we te vertrouwen op anderen, op De Ander (met een hoofdletter)? Durven we te geloven dat het goed komt, als wij daarvoor ons best doen?